

Βγαίνουμε μωρό μου, βγαίνουμε... έξω στο φως

«Απομένουν **8 ημέρες, 14 ώρες, 37 λεπτά και 36 δευτερόλεπτα** για την έναρξη των Πανελλαδικών Εξετάσεων»...

Κάπως έτσι σου μετρούν τις στιγμές, επιδεικτικά και κάπως έτσι μασουλούσα κι εγώ τις ημέρες μου ένα χρόνο πριν. Με υπομονή, μπας και περάσουν τελικά οι μέρες, με επιμονή, γιατί τελικά «Θα περάσουν οι μέρες», (το ομώνυμο τραγουδάκι του Στάθη Δρογώση νομίζω είναι σταθμός στη ζωή κάθε τελειόφοιτου του Λυκείου) και με την ελπίδα να μη χρειαστεί να ξαναπεράσεις τον ίδιο Μάη.

Είσαι πεπεισμένος, ότι «**του χρόνου τέτοια μέρα...**», θα είσαι **ένας άλλος άνθρωπος**, πιθανώς σε μία άλλη πόλη, σίγουρα με άλλο αέρα, ένα άλλο, καλοκαιρινό ζευγάρι γυαλιά, θα συναντάς ένα άλλο δέντρο, καθώς κατεβαίνεις από κάποιο άλλο σπίτι και ίσως, ίσως και να πίνεις αλλιώς(!) τον καφέ σου! Και καλά κάνεις. Αυτή η εσωτερική σου δύναμη, η ανάγκη να σκαρφαλώνεις όλο και πιο ψηλά, θα σε κάνει να ξεγλιστρήσεις περίτεχνα, όπως μόνο εσύ ξέρεις από αυτές τις μαύρες μέρες.

Να, δες έξω απ? το παράθυρό σου. Δες, βρέχει. Και η βροχή ξεπλένει. Και πιστεψέ με, αν το θες, θα βρέχει μέχρι και τις 29 του μήνα, που θα βγεις απ? την τρύπα (αισίως!). Ξέρω πόσο σε βασανίζει αυτές τις μέρες όταν ξεπροβάλλει ένας καυτός ήλιος, που σε καλεί με το τραγούδι των σειρήνων κατευθείαν στη θάλασσα. Ξέρω πόσο πιέζεσαι μόνος σου, ξέρω πόσο όλα σε πιέζουν. Σε πιέζουν οι πράξεις, σε πιέζουν τα ρήματα και δεν μπορείς με τίποτα να καταπιείς τη σύνταξη. Η ιστορία, σου είναι παντελώς αδιάφορη έτσι όπως ξεπροβάλλει μπροστά σου και σου ζητάει τα ρέστα για το μέλλον ΣΟΥ και δε δίνεις δεκάρα για το αν θα ανατραπεί η οποιαδήποτε μεταλλική ράβδος, αν ο ελαιοχρωματιστής, ο σκύλος και μια καφέ γάτα που κουβαλάει μια ηχητική πηγή(!), αποφασίσουν να χοροπηδάνε πάνω της υπό διαφορετικές φυσικά γωνίες.

Θα ξυπνήσεις όμως ένα πρωί και θα βρεις τον εαυτό σου μέσα στη θάλασσα. Σε μια ελευθερία, που τόσο πολύ έχεις ανάγκη. Θα γράφεις όλο το καλοκαίρι με το κορμί σου στα μπαρ που αιωρούνται στην άμμο. Θα σηκώνεις το μικρότερο πετραδάκι κάθε παραλίας, ή απλώς θα δοκιμάζεις τον καλύτερο δυνατό συνδυασμό κοκτέιλ και ξαπλώστρας. Ο Κόσμος θα είναι όλος δικός σου για να τον κατακτήσεις, τα όνειρά σου όλο και πιο κοντά στην

πραγματικότητα. Θα ταξιδεύεις, θα κολυμπάς, θα μάθεις, θα καταρρίψεις ολοκληρωτικά και κάποια στιγμή θα θέσεις εκ νέου τα όριά σου.

Βάλε λοιπόν τα δυνατά σου και στόχευσε, στόχευσε ψηλά, στόχευσε πιο ψηλά, στόχευσε πιο χαμηλά και πάλι πιο κάτω. Αρκεί να γουστάρεις το στόχο. Κι όταν δίνεις την ψυχή σου γι' αυτό, τότε καταλαβαίνεις ότι δεν έχει και τόση σημασία ο στόχος, ο στόχος σου δεν ήταν ποτέ μονόπλευρος! Γίνε λιγάκι ευέλικτος και θα βρεις την άκρη σου. Σκαρφάλωσε και μετά πέσε πάλι κάτω με δύναμη. Δεν πειράζει, αρκεί που σκαρφάλωσες. Έφτασες κάπου που δεν είχες ξαναφτάσει και είδες πράγματα που δεν έχεις ξαναδεί. Βάλε όμως τα δυνατά σου, δείξε στον εαυτό σου πόσο το θες. Υπάρχει πάντα χώρος και χρόνος για αμφιβολίες και για αμπελοφιλοσοφίες. Ποτέ όμως μην καλωσορίσεις την οκνηρία. Ποτέ μην τεμπελιάσεις και μη συμβιβαστείς με τα πιο λίγα, να αποζητάς όμως όχι τα πιο πολλά, αλλά τα πιο καλά. Αν προχωράς, θα πετύχεις. Είτε διαλέξεις να σκαρφαλώσεις το δέντρο, είτε αποφασίσεις ότι είσαι παιδί της θάλασσας. Αρκεί να προχωράς.

Κι επειδή σου μετράνε λίγες ακόμα μέρες, φρόντισε και να μη μείνουν υπόλοιπα. **Για την ώρα «τα κεφάλια μέσα».**

Προσπάθησε να μην ακούς τίποτα άλλο. Ξέρεις τι να κάνεις, ο αγώνας είναι δικός σου κι αν παίξεις με τις γνώσεις και τη δύναμη, η μπάλα θα μπει τελικά στα δίχτυα. Όσα δοκάρια και αν χτυπήσει πιο πριν. Και θυμήσου: έρχονται οι καλύτερες μέρες της ζωής σου, είτε γράψεις 4 είτε 19. Μη χαθείς όμως εκεί μέσα... αυτό είναι το εύκολο. Να πας πιο μακριά. Πιο δύσκολα. Να κοιτάς το δάσος και να σκαρφαλώσεις σε πολλά δέντρα, να κολυμπήσεις σε πολλές θάλασσες.

Και καλά μπάνια...

Μαρία Χριστοπούλου - Department of Architecture Engineering, University Of Thessaly